

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 3C/70/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514204065
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Bitalová
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2016:8514204065.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa samosudkyňou JUDr. Oľgou Bitalovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, pr. zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovaným: 1. Z. P., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XXX, t.č. na neznámom mieste, zast. opatrovníkom pre toto konanie Obcou H. a 2. G. K., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. XXX/XXA, I. X., t.č. na neznámom mieste, zast. opatrovníkom pre toto konanie G. K., nar. X.XX.XXXX, bytom Z. XXX/XXA, Veľká X. za účasti za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenia - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 343 828, pr. zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník v konaní o zaplatenie 15 679,47 eur s prísl. takto

rozhodol:

Žalovaní sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi 7 339,02 eur s 8,50 % úrokom z omeškania zo sumy 7 339,02 eur od 12.8.2013 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

Žiadny z účastníkov konania, vrátane vedľajšieho účastníka, n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 18.7.2014 domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 15 679,47 eur, úrok z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 15 679,47 eur od 12.8.2013 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

Žalobu odôvodnil tým, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.6.2013 bola pohľadávka uplatnená v tomto konaní postúpená Slovenskou sporiteľňou, a.s. Tomášikova 48, Bratislava na žalobcu. Právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovanými v 1. a 2. rade dňa 3.1.2011 zmluvu č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovaným peňažné prostriedky. Podmienky čerpania a splácania peňažných prostriedkov a ďalšie náležitosti sú uvedené v zmluve a Všeobecných obchodných podmienkach. Po právnom rozbere týkajúcom sa posúdenia zmluvy o úvere ako absolútneho obchodu a potrebe aplikácie Obchodného zákonníka aj na otázku premlčania ďalej žalobca uviedol, že pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 16 545,47 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 12 260,56 eur, riadneho úroku vo výške 3 418,91 eur, úroku z omeškania vo výške 806,20 eur a ostatného príslušenstva vo výške 59,80 eur. Sumu 59,80 eur predstavujúcu ostatné príslušenstvo a poplatky a sumu 806,20 eur predstavujúcu úrok z omeškania si žalobca neuplatňuje. Podľa zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným úver vo výške 11 000 eur, ktorý mal byť splácaný v splátkach po 201,48 eur vždy k

20. dňu v mesiaci. Žalobca si uplatňuje v tomto konaní splátky úveru splatné od 20.8.2013 do 20.12.2020 v počte 78 a v celkovej výške 15 679,47 eur.

Podaním doručeným súdu dňa 21.8.2014 oznámilo vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaných Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 343 828.

Súd platobným rozkazom 3Ro/68/2014-42 zo dňa 26.2.2015 návrhu vyhovel. Z dôvodu nemožnosti jeho doručenia žalovaným ho súd uznesením č.k. 3C/70/2015-163 zo dňa 24.4.2015 zrušil. Keďže prešetrením pobytu žalovaného v 1. rade súd zistil, že sa s celou rodinou odsťahoval do Anglicka a adresa jeho pobytu súdu nie je známa, súd žalovanému v 1. rade ustanovil uznesením č.k. 3C/70/2015-172 zo dňa 14.5.2015 opatrovníka pre toto konanie Obec H.. V priebehu konania žalovaná v 2. rade nepreberala zásielky súdu. Súd šetrením jej pobytu zistil, že sa zdržiava v Anglicku na súdu neznámom mieste, preto jej uznesením č.k. 3C/70/2015-198 zo dňa 7.12.2015 ustanovil opatrovníka pre toto konanie G. K., jej matku.

Žalovaní ani ich opatrovníci sa k návrhu nevyjadrili.

Vedľajší účastník, ktorého vstup bol pripustený uznesením č.k. 3C/70/2015-179 zo dňa 12.8.2015, vo svojom vyjadrení poukázal na chýbajúcu náležitosť zmluvy o úvere, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v dôsledku čoho by sa mal úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej poukázal na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a vyslovil názor, že z gramatického a logického výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že banka môže postúpiť iba časť pohľadávky, s ktorou je dlžník v omeškaní, ak nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť celého dlhu. Poukázal aj na vyjadrenie NBS z 24.7.2014, že NBS nevydala žalobcovi bankové povolenie, teda nie je oprávnený ani na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Podľa jeho názoru odporuje zákonu, ak banka postúpila pohľadávku z úveru na subjekt, ktorý nie je bankou napriek tomu, že nenastala splatnosť celej pohľadávky. Subjekt, ktorý nesmie poskytovať úvery ich nesmie ani spravovať. Vyvodil preto záver, že žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou legitímáciou v predmetnom konaní, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 27.6.2013 je neplatná, pretože na žalobcu nemohla byť postúpená aj časť pohľadávky, ktorej splatnosť ešte nenastala a neboli naplnené ani ďalšie zákonné predpoklady podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na záver ešte poukázal na to, že k postúpeniu pohľadávky banky môže dôjsť až po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, ktorá sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka. V tomto smere citoval z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/150/2014 zo dňa 19.1.2015 a na podporu svojich tvrdení priložil aj ďalšie rozhodnutia slovenských prvostupňových a odvolacích súdov. Navrhol preto návrh zamietnuť.

Žalobca v reakcii na vyjadrenie vedľajšieho účastníka predložil svoj výklad § 92 ods. 8 zákona o bankách, z ktorého vyvodil, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú časť pohľadávky. Vychádzal pritom z výkladu pojmu peňažný záväzok a časť peňažného záväzku používaných v uvedenom ustanovení, ako aj z druhej vety uvedeného ustanovenia, podľa ktorej má dlžník možnosť ešte pred postúpením pohľadávky uhradiť banke omeškaný peňažný záväzok (zákonodarca použil pojem pohľadávka, nie je časť) a banka vtedy stráca právo pohľadávku postúpiť. Podľa dôvodovej správy k § 92 ods. 7 (teraz ods. 8) zákona o bankách „v odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Je zrejmé, že slovným spojením „nesplácaný dlh“ je treba rozumieť dlh dlžníka v podobe vrátenia celého poskytnutého úveru veriteľovi, nakoľko tento dlh vzniká už poskytnutím úveru dlžníkovi, ktorý ho má len možnosť vrátiť v splátkach. Poukázal aj na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M., že účelom § 92 ods. 8 zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva, toto ustanovenie nehovorí nič o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky. Z vyššie uvedeného vyvodil žalobca názor, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, s nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené iba sankcie podľa zákona o bankách. Trval preto na podanom návrhu.

Na pojednávaní dňa 11.3.2016 právny zástupca žalobcu trval na návrhu s poukazom na dôvody v ňom uvedené a na ostatné vyjadrenia podané vo veci. Po komunikácii so svojím právnym predchodcom navyše zistil, že mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená Slovenskou sporiteľňou, a.s. pred postúpením pohľadávky. Ako dôkaz o tejto skutočnosti predložil oznámenie o vyhlásení mimoriadnej

splatnosti zo dňa 20.5.2013 adresované obom žalovaným spolu s doručenkami. Námietku nedostatku aktívnej legitímácie považoval preto za nedôvodnú. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bolo doručované na poslednú známu adresu žalovaných, teda boli zaslané do sféry ich dispozície a títo sa mali možnosť so zásielkou oboznámiť. K vyjadreniu právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na pojednávaní uviedol, že ak došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pred postúpením pohľadávky, následné zosplatnenie dlhu žalobcom nemôže mať žiadne právne účinky. Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je podľa neho výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a je z neho zrejmé, že žalovaní sú v omeškaní viac ako tri mesiace. Zákon žiadnym spôsobom nestanovuje povinnosť, aby výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nemohla byť súčasťou samotného zosplatnenia úveru.

Opatrovník žalovaného v 1. rade na pojednávaní ponechal vec na rozhodnutie súdu. Opatrovník žalovanej v 2. rade sa na pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavil, ani nepožiadala súd o odročenie pojednávania v dôležitých dôvodov, preto súd v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec aj v jeho neprítomnosti.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka na pojednávaní trval na doterajších vyjadreniach. Vzhľadom na to, že v návrhu je uvedené, že splatnosť bola vyhlásená dňa 11.8.2013, teda po uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávok, trval na námietke nedostatku aktívnej legitímácie.

Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a prednesmi právnych zástupcov žalobcu a vedľajšieho účastníka a ich písomnými vyjadreniami a na základe vykonaného dokazovania, najmä zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 3.1.2011, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, Všeobecnými obchodnými podmienkami spol. Slovenská sporiteľňa, a.s. účinnými od 1.8.2002, oznámeniami o postúpení pohľadávky zo dňa 9.7.2013, zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE zo dňa 27.6.2013 a časťou jej prílohy, pokusmi o zmier zo dňa 17.6.2014, výzvou Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 14.7.2011 adresovanou žalovanému v 1. rade, oznámeniami Slovenskej sporiteľne, a.s. o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.5.2013 a vrátenými zásielkami adresovanými žalovaným, zistil tento skutkový stav:

Právny predchodca žalobcu, spol. Slovenská sporiteľňa, a.s., uzatvoril so žalovanými v 1. a 2. rade dňa 3.1.2011 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovaným v 1. a 2. rade poskytnutý úver vo výške 11 000 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splácať splátkami vo výške 152,74 eur do 31.1.2011 a splátkami vo výške 201,47 eur mesačne od 20.2.2011 vždy do 20. dňa v mesiaci. Úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 16,90 % ročne ako fixná sadzba, spracovateľský poplatok vo výške 239 eur, poplatok za správu úveru vo výške 2,99 eur mesačne, splatnosť poslednej splátky dňa 20.12.2020, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) vo výške 19,78 %. Žalovaní úver riadne a včas nesplácali, preto právny predchodca žalobcu ku dňu 17.5.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru a túto skutočnosť oznámil žalovaným oznámením zo dňa 20.5.2013, ktoré si žalovaní neprevzali. Podľa tohto oznámenia úverová pohľadávka ku dňu mimoriadnej splatnosti predstavuje 16 173,47 eur. Dňa 27.6.2013 bola uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom, v prílohe ktorej je uvedená aj pohľadávka uplatnená v tomto konaní. Podľa prílohy k tejto zmluve boli žalovaní v omeškaní ku dňu postúpenia pohľadávky 828 dní a poslednú úhradu zrealizovali dňa 21.2.2011 vo výške 195,91 eur.

Súd po vykonanom dokazovaní a po zhodnotení dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti dospel k názoru, že návrh je čiastočne dôvodný.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 2 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti : výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
- b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Vykonávacím predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Vzhľadom na námietku aktívnej legitímácie vznesenú vedľajším účastníkom sa súd v prvom rade zaoberal touto námietkou, pretože v prípade jej nedostatku je tu dôvod na zamietnutie žaloby bez jej vecného skúmania. Vecná legitímácia, či už aktívna alebo pasívna sa vo všeobecnosti v občianskom súdnom konaní rozumie oprávnenie účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má

ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje.

V § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách sú stanovené určité podmienky, za splnenia ktorých je možné pohľadávku banky postúpiť, a to aj inej osobe ako banke. Hlavným dôvodom, pre ktorý vedľajší účastník namietal nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu bolo nesplnenie si povinnosti jeho právneho predchodcu vyzvať dlžníkov pred postúpením pohľadávky na zaplatenie dlhu, resp. nepreukázanie, že takáto výzva bola vyhotovená a skutočne odoslaná dlžníkom, čiže žalovaným. Na poslednom pojednávaní právny zástupca žalobcu predložil oznámenia jeho právneho predchodcu adresované každému zo žalovaných o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru a doklady o vrátení týchto zásielok právnenmu predchodcovi žalobcu z dôvodu ich neprevzatia v odbernej lehote (žalovaný v 1. rade), resp. z dôvodu, že adresát je neznámy (žalovaná v 2. rade). V týchto oznámeniach boli žalovaní zároveň vyzvaní na úhradu dlžnej sumy do 15 dní od prevzatia oznámenia. Týmto mal súd jednak preukázané, že pred postúpením pohľadávky boli žalovaní vyzvaní na zaplatenie dlžnej sumy, ako aj skutočnosť, že úver zosplatinil ešte právny predchodca žalobcu. Z cit. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách pritom nevyplýva, že by výzva na zaplatenie dlhu nemohla byť súčasťou listiny oznamujúcej zosplatenie celého úveru. Žalovaní pritom boli nepochybne v omeškani dlhšie ako 1 rok, čiže súd mal preukázané všetky podmienky na platné postúpenie pohľadávky na žalobcu. Za tohto stavu súd uzavrel, že žalobca je aktívne legitimovaný, a to na uplatňovanie celej pohľadávky. Námietky vedľajšieho účastníka týkajúce sa nemožnosti zosplatiť dlh žalobcom, resp. že nemôže vykonávať správu nezosplatennej časti úveru považuje súd vzhľadom na zosplatenie celého dlhu právnym predchodcom žalobcu za nedôvodné. Ak žalobca v niektorom svojom podaní po postúpení pohľadávky zosplatinil dlh žalovaných, takéto zosplatenie je právne neúčinné, keďže k nemu už došlo zo strany jeho právneho predchodcu. K doručeniu oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti súd už len poznamenáva, že tieto výzvy boli doručované do vlastných rúk žalovaných, teda dostali sa do sféry žalovaných. Aj žalovaní majú podľa zmluvy určité povinnosti, okrem iného aj oznámiť zmenu svojho bydliska. Ak si túto povinnosť nesplnia, alebo ak si zásielku od banky neprevezmú, nemožno to pripísať na ťarchu banky.

Súd následne pristúpil k posúdeniu uplatneného nároku. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanými zmluvu o úvere. Uvedený typ zmluvy je upravený v Obchodnom zákonníku a patrí medzi tzv. absolútne obchody. Na druhej strane je tiež nepochybné, že žalovaní v danom prípade vystupovali ako fyzické osoby, ktoré uzatvorením zmluvy zabezpečovali svoje potreby, teda ako spotrebiteľia (čo vyplýva aj z ich označenia v zmluve), kým právny predchodca žalobcu pri poskytovaní bankových služieb vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ. Vzhľadom na povahu zmluvných strán mala táto zmluva spotrebiteľský charakter, a preto práva a povinnosti podľa zmluvy o úvere musia byť v súlade s predpismi na ochranu spotrebiteľa, najmä s §52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zároveň je zrejmé, že poskytnutý úver spĺňa atribúty spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, preto musí obsahovať aj náležitosti tohto zákona, ktorý je vo vzťahu k ObZ tzv. „lex specialis“.

Vedľajší účastník vo svojich vyjadreniach okrem iného namietol, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože nesplňa podmienku podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere. Súd po preskúmaní zmluvy o úvere a priložených listín zistil, že skutočne zmluva neobsahuje túto náležitosť. Uvedenie skutočnosti vo formulári „štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“, že výška splátky istiny je 201,47 eur a následne že splatnosť úrokov a poplatkov je mesačná nezodpovedá § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., pretože z takto uvedeného údaju nie je možné zistiť, aká suma z ktorej splátky bude započítaná na istinu, aká na úroky a aká na prípadné iné poplatky. Navyše údaj špecifikovaný v uvedenom formulári je mätúci, pretože je zrejmé, že ak súčtom splátok po 201,47 eur mali žalovaní celkovo uhradiť sumu 23 554,58 eur, nejde iba o splátku istiny, ale v tejto splátke je zahrnutý aj úrok a prípadne aj nejaké poplatky. Súd preto ustálil, že spotrebiteľský úver uzavretý medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Žalobca si návrhom uplatnil nárok na zaplatenie sumy 15 679,47 eur, ktorá podľa žalobcu predstavuje 78 splátok po 201,47 eur. V skutočnosti je táto suma o niečo nižšia ako 78 splátok. Žalobca súdu nepredložil žiaden doklad preukazujúci čerpanie a splácanie poskytnutého úveru žalovanými. Súd teda

nemal preukázané úhrady žalovaných, preto vychádzal z toho, že pomer istiny a úrokov v každej splátke je rovnaký a vychádzajúc z pomeru medzi poskytnutou sumou úveru a sumou, ktorú mali žalovaní celkovo splatiť, vypočítal pomer istiny pripadajúci na jednotlivú splátku. Suma úveru vo výške 11 000 eur vo vzťahu k sume, ktorú mali žalovaní celkovo splatiť, t.j. k 23 554,58 eur, predstavuje 46,70 %. Zo splátky 201,47 eur predstavuje 46,70 % sumu 94,09 eur. Pri 78 splátkach po 94,09 eur potom súd ustálil dlžnú istinu zo zostávajúcich splátok na sumu 7 339,02 eur a na túto zaviazal žalovaných. Uvedený spôsob výpočtu považuje súd za spravodlivý, pretože na jednej strane si žalovaní nesplnili svoju povinnosť splatiť úver riadne a včas, teda sú povinní uhradiť zvyšok istiny (vzhľadom na bezúročnosť úveru) a na druhej strane žalobca nepreukázal skutočné úhrady, za čo nesie aj prípadný následok, že istina môže byť v skutočnosti o niečo vyššia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd zaviazal žalovaných na úhradu sumy 7 339,02 eur, a to spoločne a nerozdielne a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

Žalovaní nesplácali úver riadne a včas, preto sa dostali do omeškania so splnením svojho dlhu. Keďže ide o peňažný dlh, žalobcovi vznikol aj úrok z omeškania v sadzbe určenej podľa § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, t.j. vzhľadom na uzavretie zmluvy do 31.1.2013 (viď prechodné ustanovenie § 10c nar. vlády č. 87/1995 k úprave účinné od 1.2.2013) o 8 percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s

plnením peňažného dlhu. Žalobca si úroky z omeškania uplatnil od 12.8.2013 vo výške 9,50 % ročne. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k tomuto dňu bola 0,50 %. Žalobca má potom právo na úroky z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 7 339,02 eur od 12.8.2013 do zaplatenia, ktoré súd žalobcovi priznal a v prevyšujúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania súd žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. V danom prípade bol pomer úspechu a neúspechu účastníkov približne rovnaký (46,80 % k 53,20 %), preto súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania, vrátane vedľajšieho účastníka, nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia